



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2020, č. j. 18 A 4/2020 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalované ze dne 9. 1. 2020 č. j. CPR - 16662-3/ČJ - 2019 - 930310 - V240 a č. j. CPR- 16662 - 4/ČJ – 2019 – 930310 -V240.

[2] Prvním citovaným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“ ze dne 18. 3. 2019, č. j. KRPT-275407-64/ČJ-2017-070022, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu jednoho roku. Současně byla stěžovateli podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Druhým rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 3. 2019, č. j. KRPT-275407-65/ČJ-2017-070022, jímž byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), ve výši 1000 Kč ve lhůtě 14 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.

[3] Z obsahu správního spisu plyne, že uvedenému rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele předcházela pobytová kontrola provedená dne 13. 12. 2017 hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek Místek, ve výrobních prostorách společnosti Bidfood Opava s.r.o. (dále jen „Bidfood“), na adrese T. 1006/1, O. - P. Pobytová kontrola byla zaměřena na odhalování nelegální migrace a nelegálního zaměstnání osob z třetích zemí. Kontrolou ve vnitřních prostorách areálu bylo zjištěno, že zde, spolu s dalšími osmi kontrolovanými cizinci, stěžovatel v bílém pracovním oděvu vykonává pracovní činnost u balicího stroje při výrobě mražených potravinářských výrobků. Stěžovatel na výzvu k prokázání totožnosti předložil platný cestovní pas č. X s vylepeným polským národním vízem typu D MULTI č. X, s platností od 9. 11. 2017 do 14. 10. 2018, s délkou pobytu 149 dnů, účel 05. Současně dle vstupního razítka na cestovním dokladu bylo zjištěno, že stěžovatel

do schengenského prostoru vstoupil dne 24. 11. 2017 v Polsku. Stěžovatel nepředložil žádné platné oprávnění k výkonu zaměstnání na území České republiky.

[4] Personálním oddělením společnosti Bidfood byly v průběhu kontroly předloženy docházkové listy, z nichž vyplynulo, že stěžovatel začal u této společnosti pracovat dne 28. 11. 2017, a pracoval zde zpravidla ve 12 hodinových směnách až do dne kontroly 13. 12. 2017. Dále se během kontroly dostavil p. B. G. I., rumunský státní příslušník, zástupce společnosti FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. (dále jen „FORTUNA KAPITAL INVEST“), a předal dokumenty týkající se stěžovatele vydané v polském jazyce – *Umowa o pracę*, *Aneks do umowy o pracę* a vytištěný formulář A1 ohledně sociálního zabezpečení stěžovatele. Kontrolní hlídka na místě uzavřela, že stěžovatel spolu s dalšími kontrolovanými cizinci pracuje v rozporu se zákonem o pobytu cizinců bez příslušného povolení k zaměstnání; dne 13. 12. 2017 proto stěžovatele zajistila a eskortovala k provedení dalších úkonů.

[5] Téhož dne správní orgán I. stupně zahájil se stěžovatelem za přítomnosti tlumočnicka správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU. Současně byl se stěžovatelem sepsán protokol o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění, při němž stěžovatel uvedl, že odmítá vypovídat a že nebude odpovídat na žádné otázky.

[6] Správní orgán I. stupně dále na základě žádosti o poskytnutí součinnosti ve smyslu § 18 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zjistil, že stěžovatel není zaměstnancem společnosti Bidfood; tato společnost má uzavřenou

pokračování

smlouvu

o dílo se společností FORTUNA KAPITAL INVEST. Dále obdržel správní orgán I. stupně sdělení úřadu práce, podle něhož je stěžovatel veden formou „informační karty“ u společnosti FORTUNA KAPITAL INVEST, na pracovišti v Opavě, P. a T. ul., zahraniční zaměstnavatel PRACMAX SP z.o.o., Lubartow (dále jen „PRACMAX“).

[7] Správní orgán I. stupně obdržel dne 28. 12. 2017 vyjádření stěžovatele podané prostřednictvím jeho právního zástupce. Stěžovatel uvedl, že je zaměstnancem polské společnosti PRACMAX, přičemž byl vyslán svým zaměstnavatelem na území České republiky v rámci přeshraničního poskytování služeb, a to plně v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“). Stěžovatel předložil smlouvu uzavřenou dne 2. 10. 2017 mezi společností PRACMAX jako dodavatelem a společností FORTUNA KAPITAL INVEST jako odběratelem, o poskytování příhraničních služeb, v níž jako předmět smlouvy je provádění dokončovacích stavebních prací, balících a úklidových prací na území ČR na základě objednávky odběratele s tím, že dodavatel je oprávněn zajistit plnění této smlouvy prostřednictvím svých zaměstnanců vyslaných do ČR. Dále byla předložena rámcová smlouva o dílo ze dne 1. 11. 2017, uzavřená mezi společností Bidfood jako objednatelem a společností FORTUNA KAPITAL INVEST jako zhotovitelem. Dílem se podle této smlouvy rozumí balící práce, manipulační práce a práce ve výrobě s tím, že zhotovitel dílo bude provádět v prostorech objednatele vymezených na základě nájemní, resp. podnájemní smlouvy. Dále byla předložena příloha rámcové smlouvy, kterou si společnost Bidfood na základě uvedené smlouvy objednala u společnosti FORTUNA KAPITAL INVEST služby/dílo v podobě manipulačních prací, balících prací a prací ve výrobě v období 1. 11. 2017 – 31. 12. 2017, s místem výkonu práce P. 15, O. – J. a T. 1006/1, O. – P. Stěžovatel také předložil podnájemní smlouvu, uzavřenou mezi společností Bidfood jako nájemcem a společností FORTUNA KAPITAL INVEST jako podnájemcem.

[8] Z dalších předložených listin pak vyplynulo, že stěžovatel uzavřel dne 30. 11. 2017 pracovní smlouvu („*Umowa o pracę*“) se společností PRACMAX na dobu neurčitou s druhem práce - příležitostné práce jednoduchého charakteru. Mzda byla sjednána na 2000 zlotých a místo výkonu práce bylo sjednáno jako Polská republika a další státy EU. V dodatku k této pracovní smlouvě („*Aneks do umowy o pracę*“) z téhož dne pak bylo místo výkonu pracovní činnosti změněno na ul. P. 15, O. – J. a T. 1006/1, O. – P. a mzda na 4055 zlotých. Vytisknutý dokument A1 (potvrzení o příslušnosti k právním předpisům sociálního zabezpečení), vystavený na období od 30. 11. 2017 do 31. 12. 2017, nebyl polským úřadem potvrzen.

[9] Na základě popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán I. stupně dne 20. 2. 2018 k vydání prvního rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPT-275407-42/ČJ-2017-070022

a rozhodnutí o nákladech řízení, č. j. KRPT-275407-43/ČJ-2017-070022. K odvolání stěžovatele, v němž se snažil doložit, že na území České republiky působil v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, vydala žalovaná dne 19. 11. 2018 pod č. j. CPR-11492-2/ČJ-2018-930310-

V240 rozhodnutí, kterým napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně konstatovala, že stěžovatelem doložené písemnosti byly sepsány pouze formálně, aby zastřely faktický výkon pracovní činnosti stěžovatele na území České republiky bez potřebného pracovního povolení; přičemž takovou činnost nelze hodnotit jinak než jako nežádoucí, kterou dochází k úmyslnému obcházení zákona. Žalovaná však shledala nedostatky ve způsobu, jakým správní orgán I. stupně vedl dne 13. 12. 2017 se stěžovatelem výslech, o němž byl sepsán protokol. Správní orgán I. stupně měl v souladu s § 3 správního řádu v rámci výsledku pokládat další otázky, přestože stěžovatel k věci nechtěl vypovídat. Dále správní orgán I. stupně učinil závěry týkající se dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, aniž by v tomto směru činil jakékoliv zjištění nebo dal stěžovateli možnost se ke všem kritériím dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyjádřit.

[10] V novém řízení byl správní orgán I. stupně vázán právním názorem žalované, sdělením ze dne 2. 12. 2018 proto vyzval stěžovatele, aby se v určeném termínu dostavil k doplnění protokolu o výsledku, případně aby se písemně vyjádřil ke skutečnostem, vztahujícím se ke kritériím v § 174a odst. 1 zákon o pobytu cizinců. Právní zástupce k uvedené výzvě zaslal dne 17. 12. 2018 sdělení, ve kterém odkázal na svá předešlá vyjádření ve věci, a informoval o tom, že stěžovatel se nachází mimo území České republiky a vzhledem k vízovému režimu se nemůže ke správnímu orgánu I. stupně osobně dostavit. Správní orgán I. stupně poté zaslal výzvu stěžovateli na jeho adresu trvalého pobytu v domovském státě; na tuto výzvu stěžovatel nijak nereagoval.

[11] Správní orgán I. stupně si v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky a po jeho obdržení vydal dne 18. 3. 2019 nyní napadené rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně uzavřel, že stěžovatel vykonával na území ČR pracovní činnost, pro kterou neměl potřebné povolení k zaměstnání (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců], a v řízení nebylo prokázáno, že by polskou společností, která jej na tyto práce do ČR vyslala, byla poskytována nadnárodní služba ve prospěch českého subjektu. Stěžovatel prováděl výkon závislé práce přímo pro českou společnost Bidfood, práci vykonával ve vztahu podřízenosti, pravidelně a na základě pokynů a pod kontrolou českých zaměstnanců společnosti Bidfood. Zjištěné skutečnosti nenaplňují znaky poskytování přeshraničních služeb ve smyslu směrnice 96/71/ES. Samotné informování úřadu práce o nástupu zahraničního pracovníka k výkonu práce na území ČR nenahrazuje povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně tedy rozhodl o správním vyhoštění stěžovatele.

[12] V odvolání proti uložení správního vyhoštění stěžovatel namítal, že v souladu s § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnicí 96/71/ES žádné povolení k zaměstnání nepotřeboval, neboť do České republiky byl vyslán svým polským

pokračování

zaměstnavatelem v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě; k tomu poukázal

na judikaturu Soudního dvora Evropské unie a vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, vydané pro jiného zaměstnavatele ve shodné věci s tím, že celá věc je v souladu s právem Evropské unie. Žalovaná jeho argumentaci nepřisvědčila a ve svém rozhodnutí zdůraznila,

že stěžovatel byl u polské společnosti PRACMAX zaměstnán jako agenturní zaměstnanec s možností příležitostného uplatnění v jednoduché dělnické činnosti; v jeho případě tak fakticky šlo o pronájem jeho pracovní síly polskou agenturou práce k manuální práci u české společnosti, což nelze považovat za službu ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady

2006/123/ES o službách na vnitřním trhu (dále jen „směrnice 2006/123/ES“). Žalovaná uvedla, že agenturnímu zaměstnávání se věnuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/104/ES, ta však žádné ustanovení o příhraničním působení neobsahuje. Žalovaná zdůraznila, že pouze cizinec vyslaný ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti může mít volný přístup na trh práce v ČR. Stěžovatel byl povinen mít pro výkon výdělečné činnosti pracovní povolení podle § 95 zákona o zaměstnanosti.

[13] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, v níž v zásadě zopakoval své dřívější námitky. Krajský soud žalobu zamítl; ztotožnil se přitom se závěry žalované, že ve smlouvě mezi společnostmi FORTUNA KAPITAL INVEST a PRACMAX nebylo dohodnuto provedení díla na konkrétním místě, a že samotným předmětem tvrzeného „poskytování služeb“ bylo fakticky agenturní zprostředkování práce, což nelze považovat za službu mj. i ve smyslu směrnice 2006/123/ES. Nejednalo se tedy o službu ani ve smyslu stěžovatelem poukazované směrnice 96/71/ES. Z obsahu spisu a z rozhodnutí vzal soud za prokázané, že stěžovatel byl svým polským zaměstnavatelem vyslán do jiného členského státu EU za účelem výkonu práce jako pracovní síla, avšak nikoliv za účelem poskytování služby. K poukazu stěžovatele na vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 krajský soud uvedl, že Evropská komise je adresovala jiné společnosti než těm, které figurují v této projednávané věci, a dává odpověď na možnost výkonu práce cizinců ve státech, které nejsou členy Evropské unie v souvislosti s vykonáváním služeb.

[14] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem;

z důvodu vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech; a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[15] Stěžovatel setrval na své dosavadní argumentaci. Zopakoval, že nevykonával na území ČR práci neoprávněně; je zaměstnancem polské společnosti PRACMAX a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie - přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí 96/71/ES. Stěžovatel se tak nacházel na území ČR zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky

pro společnost FORTUNA KAPITAL INVEST, a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele stěžovatele i Evropská komise. Ačkoliv stěžovatel opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti,

že správní orgán měl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu akceptováno. Dle stěžovatele v obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele je v podstatě ihned vyslán v souladu s předpisy EU k výkonu práce v jiném členském státě

na základě příslušných smluvních závazků. To je i tento případ; jak správní orgány, tak i krajský soud staví své závěry na výpovědi stěžovatele, který je dle výsledku evidentně neznalý smluvních

a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohl být schopen stěžejní otázky relevantně posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by správní orgány provedly důkazy stěžovatelem navrhované. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela odkázala na shromážděný spisový materiál, neboť je přesvědčena, že postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud předně neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatel v obecné rovině vznesl.

[21] Z judikatury Ústavního soudu [viz náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), příp. náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287); rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz] plyne, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v souzeném případě úvaha krajského soudu výše uvedené předpoklady splňuje. Důvody,

pokračování

které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění jeho rozsudku zřejmé. Krajský soud v něm popsal konkrétní skutkové okolnosti,

z nichž vycházel, uvedl úvahy, kterými se řídil, a popsal skutkové i právní závěry, k nimž dospěl. Krajský soud ani neopomenul žádnou ze žalobních námitek. Stěžovatel ostatně sám v kasační stížnosti uvádí, v čem spatřuje nesprávnost posouzení provedeného krajským soudem, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. To, zda jsou postup a závěry krajského soudu a správních orgánů správné a zákonné, je předmětem následného meritorního posouzení věci.

[22] Jádrem sporu tkví v zodpovězení jediné právní otázky – a to, zda stěžovatel za dané skutkové situace potřeboval k výkonu práce na území České republiky patřičné povolení k zaměstnání, či nikoli. Obecně přitom platí, že cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván v České republice jen tehdy, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, popřípadě má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Uvedená povolení ovšem nejsou vyžadována vždy. Jednu z výjimek představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož aplikace se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává a jenž stanoví, že povolení není třeba k zaměstnání cizince, „*který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*“.

[23] Pro posouzení věci je tedy klíčové, zda byl stěžovatel polským zaměstnavatelem do České republiky vyslán v souladu s citovaným ustanovením, potažmo v souladu s právem Evropské unie, neboť citované ustanovení představuje implementaci zásady volného pohybu služeb podle čl. 56 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie. Při zodpovězení této otázky je třeba vycházet primárně z judikatury Soudního dvora Evropské unie (srov. rozsudky ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307/09 až C-309/09, *Vicoplus*, a ze dne 11. 9. 2014, C-91/13, *Essent Energie Productie*). Citovanými rozsudky, jakož i celkovým judikatorním vývojem náhledu Soudního dvora Evropské unie na danou problematiku se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval, a to v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS. Od závěrů uvedených v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci.

[24] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku k problematice vysílání pracovníků v rámci přeshraničního poskytování služeb uvedl: „*Členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla,*

vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh“ (pozn. podtržení doplněno).

[25] V nyní projednávaném případě ovšem ze zjištění správních orgánů nevyplývá, že by stěžovatel vykonával v Polsku jakoukoliv pracovní činnost, a že by se snad po skončení doby „vyslání“ měl do Polska navrátit. Stěžovatel do schengenského prostoru vstoupil dne 24. 11. 2017 v Polsku a ve společnosti Bidfood začal pracovat o čtyři dny později

(dne 28. 11. 2017), tudíž ještě před samotným uzavřením pracovní smlouvy s polskou společností PRACMAX., ke kterému došlo až dne 30. 11. 2017. Podle dodatku pracovní smlouvy z téhož dne pak byl stěžovatel vyslán - prostřednictvím změny místa výkonu pracovní činnosti – k práci pro společnost Bidfood do České republiky. Z okolností věci je tedy zřejmé, že pro polského zaměstnavatele stěžovatel v Polsku žádnou činnost nevykonával (podle popsané časové souslednosti byl polským zaměstnavatelem přijat a „vyslán“ do České republiky dokonce až poté, co zde již pracoval), přičemž dle uzavřeného dodatku pracovní smlouvy pro něj v Polsku vlastně ani vůbec pracovat neměl.

[26] K tomu přistupuje dále skutečnost, že smlouvy, které spolu uzavřely společnosti PRACMAX, FORTUNA KAPITAL INVEST a Bidfood, neobsahovaly žádný konkrétně určený předmět plnění, jež by měli vyslaní pracovníci v České republice uskutečňovat, ale jen obecně vymezené činnosti, zejména balící práce (viz výše). Smyslem těchto smluvních vztahů bylo zjevně poskytnutí pracovní síly pro potřeby společnosti Bidfood, čemuž odpovídala také vlastní činnost stěžovatele u této společnosti. Stěžovatel byl totiž fakticky zařazen do jejího výrobního procesu (u balícího stroje), plnil své úkoly pod dohledem pracovníků společnosti Bidfood, ve stejných prostorách jako její zaměstnanci, a to ve standardních 12 hod. směnách, jež společnost Bidfood také v rámci evidence docházky sledovala – ze strany polského zaměstnavatele PRACMAX šlo tedy fakticky o agenturní zprostředkování zaměstnání.

[27] Nejvyšší správní soud zde podotýká, že ke stejným závěrům již dříve dospěl v souvisejících případech, které s projednávanou věcí vykazovaly totožné či obdobné skutkové znaky – jednalo se o ukrajinské pracovníky kontrolované dne 13. 12. 2017 v prostorách společnosti Bidfood společně se stěžovatelem – a rovněž posuzované kasační námitky byly totožné; v podrobnostech srov. např. rozsudky ze dne 3. 4. 2019, č. j. 6 Azs 42/2019 - 19, ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 Azs 133/2019 - 34, či ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 165/2019 - 20.

V citovaném rozsudku sp. zn. 10 Azs 133/2019 Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*smyslem smluv uzavřených mezi polskými a českými společnostmi bylo začlenit stěžovatele na český pracovní trh (...) Způsob, jakým jednotlivé společnosti na základě uzavřených smluv začlenily stěžovatele na český pracovní trh, tak měl zjevně posloužit pouze jako prostředek k tomu, jak obejít právní předpisy chránící nejen český pracovní trh, ale i vysílané zaměstnance ze třetích zemí.*“

[28] Toto hodnocení považuje Nejvyšší správní soud za zcela přiléhavé i v nynější věci a uzavírá, že v případě stěžovatele skutečně nebylo na místě aplikovat výjimku stanovenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Správní orgány tak při svém rozhodování správně

pokračování

vycházely z předpokladu, že k výkonu zaměstnání na území České republiky příslušné povolení potřeboval.

[29] Na uvedeném přitom nemůže nic změnit ani stěžovatelem předložené vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, neboť toto se jeho případu nijak přímo nedotýká. Evropská komise v tomto vyjádření nehodnotila skutkové okolnosti dané v nynější věci, vyjadřovala se pouze k možnostem vysílání pracovníků ze třetích zemí s pravidelným a obvyklým výkonem práce u zaměstnavatele usídleného v jiném členském státě; to však není případ stěžovatele. Nepřípadná je rovněž námitka týkající se možné nižší vytíženosti zaměstnavatele a nutnosti vyslat zaměstnance jinam ihned po přijetí do zaměstnání, neboť (nehledě na nelogičnost přijetí zaměstnance, kterého nepotřebují) stěžovatel tuto námitku neuplatnil v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud k ní proto nemohl přihlížet (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[30] Nejvyšší správní soud konečně neshledává důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z výše rekapitulovaného obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány měly k dispozici dostatek podkladů potřebných k tomu, aby mohly ve věci řádně rozhodnout. Tyto podklady také správně a přezkoumatelně zhodnotily a své závěry následně také podrobně zdůvodnily. To platí rovněž pro napadený rozsudek krajského soudu. Jestliže stěžovatel správním orgánům a krajskému soudu vytýkal, že své závěry postavily na jeho výpovědi, jakožto osoby neznalé obchodních vztahů dotčených společností, nutno říci, že stěžovatel ve správním řízení odmítl vypovídat. Tato námitka se tedy zcela mívá se skutkovými okolnostmi projednávané věci a v kasační stížnosti se patrně objevila nedopatřením. V případě námítky týkající se neprovedení důkazů navrhaných během správního řízení, je pak potřeba připomenout, že stěžovatel tyto důkazy nijak nespecifikoval. A pokud měl na mysli výslech svědků – statutárních orgánů společností FORTUNA KAPITAL INVEST a PRACMAX, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že výslech těchto osob nemohl přinést nic nového pro posouzení podstaty věci. Svědectví zástupců uvedených společností by nadto mohla pouze potvrdit právní vztahy mezi nimi, které jsou zřejmé již z listinných důkazů (obdobně srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 42/2019 - 19).

[31] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo by jí proto vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu